

Velmi se radujeme z pozorování, jak někdo přijme Pána Ježíše, dále v Něm roste, oddaně Ho následuje a v brzké době slouží k poznání Ježíše **svým kamarádům**. Životy proměněné Ježíšem jsou prostě nádhera! Tu a tam se ovšem stává, že některý Jirka se po pár týdnech nebo i měsících od svého uvěření začne vymlouvat, případně úplně přestane komunikovat. Modlím se, přemýšlím, a pokud je to možné, vyhledám ho a **ptám se**: „Moc bych si přál porozumět, co se v tobě odehrává...“ Odpověď bývá spíš nejasná nebo zjevně vyhýbavá. Jeden mi na příklad řekl, že se potřebuje soustředit na školu, kterou dělal při zaměstnání. Nicméně po roce a půl školu dokončil a stejně na opakované pozvání nereagoval.

Když se některý Jirka vytratí, na prvním místě přemýšlím, **co jsme mohli udělat jinak**, v čem jsme mohli být laskavější, účinnější, odvážnější, citlivější. **Modlili jsme se za něj dostatečně?** Komunikovali jsme jeho jazykem, jazykem jeho srdce? Získali jsme ho pro jasnou a **přitažlivou vizi**, pro **naději dalšího rozvoje** jeho vlastního života a **vztahu s Pánem Ježíšem**? Poskytovali jsme **dostatek podnětů a příležitostí** nebo jsme naopak očekávali víc, než pro něho bylo motivující? Byli jsme **vnímaví na jeho temperament a osobnost**? Často v tom bývá vztah (partner nebo partnerka), případně jiné – svým způsobem přirozené – oblasti života, které zahltí jeho pozornost.

Určitě se z každého takového příběhu můžeme poučit. Starat se o nového učedníka totiž znamená nejen přivést ho k Pánu Ježíši a pak ho nechat chodit do shromáždění nebo do mládeže nebo na skupinku. Osobní péče o učedníka je z naší strany investice. Přitom to nemusí být až tak náročné – ani časově ani jinak. Učednictví je téma na celou sérii dalších videí.

Za těch pár desetiletí máme těchhle posmutnělých zkušeností povícero. Vždycky znovu se modlím a **kladu Pánu Ježíši otázky**. **Trápím se ale jen s mírou**. Příhody tohoto druhu se totiž staly i samotnému Pánu Ježíši a mnoha dalším. Jan píše: „Mnozí z jeho učedníků odešli a už s Ním nechodili.“ (Jan 6,66) Apoštol Pavel vzpomíná: „Démas mě opustil, protože více miloval tento svět.“ (2. Timoteovi 4,10)

Určité vysvětlení, proč se někteří Jirkové vytratí, nám poskytuje Ježíšovo **podobenství o rozséváči**. (Marek 4,2) Ve druhém a třetím prostředí, kam padá zrno, je sice hezké, že

zaseté vzešlo, nicméně úroda se tam nedostaví. To je **kamenitá** půda – čili člověk, který s Pánem Ježíšem nejde do hloubky, a tak je nestálý a snadno podlehne vnějšímu odrazení nebo posměchu; a **trnitá** půda – tedy dominující „starosti, svod bohatství a žádosti po ostatních věcech“. Kdybychom zůstali u představy, že zrna Božího slova je do všech čtyř prostředí rozseto rovnoměrně, pak ve třech sice vzejde, avšak dvě třetiny toho, co vzešlo, nepřinesou další generaci zrn! Až ta poslední část dozraje a přinese **opravdovou úrodu**. Samotné vzklíčení zrna, ještě není zárukou úrody! Tak se to prostě stává...!

Pán Ježíš nás vede, abychom vyhlíželi a podporovali **reprodukcí**! Tedy, že z jednoho zrna je mnoho dalších zrn. Tam má směřovat naše hlavní naší pozornost.

Přemýšlím o příbězích ztrát, které se nám přihodily. Kromě těch, kde další osud daného Jirky je pro nás utajený, máme i takové, že někdo se sice od nás ztratil, ale po roce a půl slyším, že je někde úplně jinde v „CéBěčku“. Prima...! Důležité ale je, že se neztratil Pánu Ježíši. Jan Marek taky od Pavla odešel. Dokonce kvůli němu vznikl mezi Pavlem a Barnabášem závažný spor. (Skutky 15,36–40) Ale na konci Pavel píše: „*Marka přiveď s sebou, neboť je mi užitečný ke službě.*“ (2. Timoteovi 4,11)

Leckterý Jirka se z naší scény i ztratí. Některý se po čase znovu objeví. Občas sice se šrámy, ale tak už to bývá. **Nic z toho nás nesmí zbrzdit v hojném rozsévání** a pilné péči o učedníky, které nám Pán Ježíš už svěřil. Cílem naší péče totiž je, aby zdravě žili pro Pána a nesli úrodu. Tedy aby oni sami brzy měli **další učedníky**, kterým pomohou k získávání jejich učedníků...

Fascinuje mě, Pane Ježíši, – když Ti odešlo „mnoho učedníků“ a už s Tebou nechodili – že ses svých zbylých dvanácti zeptal: I vy chcete odejít? Ztotožňuji se s jejich odpovědí: „Ke komu bychom šli, Ty máš slova věčného života...!“